

връзката си върза.
Зайчето облече
новото елече.
А кума Лисана
най-подиръ остана,
взе отъ гардероба
свилената роба.
Па се нагласиха,
па се натъкмиха
като млади булки: —
бръмбари, свѣтулки,
всѣкакви гадинки,
божи животинки.
Най-подиръ съ пищялки
и децата малки
тръгнаха засмѣни
съ гиздави премѣни.

Ето стадиона.
Въ него десетъ слона
важно се покланятъ,
зрителитъ канятъ.
Всички тукъ пристигатъ,
шумъ и глъчка вдигатъ.
Следъ една минута
почва борба люта.
Кенгурото тука
съсь бастона чука,
гоститъ отбрани
непрестанно кани,
въ джоба пари дрѣнка
и току все мрѣнка:
— Моля, моля, спрете,
таксата платете,
хайде, че борбата
почва вече, братя!

Ето два комари,
юначуги стари

съ кжсички гащета
като на момчета
бързо-бързо скачатъ
и насреща крачатъ,
леко поклонъ струватъ,
после се ржкуватъ.
И следъ тазъ минута
почва борба люта.
Слънцето изгрѣло,
на небето спрѣло,
гледа къмъ земята
какъ върви борбата,
гледа и се смѣе
и по-силно грѣе.
Долу по стобора
накачени хора —
всѣки се вълнува,
всѣки пророкува,
вредомъ е тревога,
шумъ и глъчъ до Бога.
Гоститъ горкички
крѣкатъ и тѣ всички.
А борцитъ стари,
славнитъ комари,
цѣли зачервени,
въвъ вода облѣни,
правятъ какво правятъ,
но се не оставятъ —
всѣки тукъ се бори
кой да е отгоре.

Най-подиръ и тука
свърши съсь сполука.
Единъ отъ борцитъ
скочи на прѣститъ
и като изпѣшка
съсь все сила мжжа,
трѣшна на земята
брата си въ борбата.